

Mohutná kosmická vánoční imaginace.

Karel Funk

Týdny před Vánocemi jsou vhodné ke cvičení nesobeckosti našeho astrálního (cítivého, pocitujícího) těla. Náplň tohoto těla se skládá z myšlení, cítění a jednání. Podaří-li se během tří týdnů určitý pokrok v dosažení nesobeckosti těchto tří elementů, je to příprava, aby člověk mohl ve čtvrtém týdnu postoupit do světa objektivní imaginace. Je to svět, z něhož sestupuje lidská duše před zrozením na Zemi a odkud také sestoupila duše Ježíšova. Podle S. Prokofjeva může tento vstup do imaginativního světa nastat v ročním koloběhu nejlépe ve vánoční době. Navíc se to uskuteční zvlášť harmonickým způsobem, když tím prvním, co člověk prožívá v imaginativním světě, je imaginace vánoční: panenská bytost ženy s dítětem na klíně. Její obličej se může v imaginaci prožít tak, že se v něm zrcadlí celý hvězdný kosmos, který tvoří velký chrám světa. A dítě, které nese na svém klíně, je zjevením éterických sil Slunce, sil původního éterického těla lidstva, které je popsáno v bibli jako strom života. Dále směrem dolů v bohatých záhybech jejího roucha máme podivuhodné a zčištěné měsíční síly, síly lidského astrálního těla, které prodělalo plnou katarzi, tedy nadosobní nesobeckost cítění.

Tuto imaginaci, vánoční obraz Madony, známe z mnoha klasických zpracování různých dob a stylů, zejména z doby renezanse. Můžeme nalézt spojitost se zrozením vánočního Dítěte - vyššího Já a tímto obrazem Madony s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy, slunečním dítětem na srdci a s Měsícem pod nohama. Ten znamená přemožení pudového cítění, které pochází z minulé inkarnace Země zvané starý Měsíc a které si lidstvo přineslo do dnešního bytí v hlubinách podvědomí - toto je onen dědičný hřích - aby je zpracovalo, přepracovalo a tím se postavilo nad ně. Proto má bytost Marie Měsíc pod sebou, tedy zpracovaný.

Je to spolu s Jezulátkem a se symboly dvanácti znamení zvěrokruhu imaginace, se kterou můžeme ve ztišení a nejvyšší úctě meditativně putovat po dvanácti stupních vědomí dvanácti svatými nocemi a prožívat závany duchovního vesmíru ve své duši. Jdeme tak tou nejposvátnější a nejmohutnější cestou, kterou božská bytost Kristova sestupovala velkou kosmickou obětí dvanácti oblastmi zvěrokruhu, všemi jeho hierarchiemi, až dolů k pozemskému lidstvu.

Člověk tak může putovat ze svého mikrokosmu k makrokosmu a vnímat síly dvanácti světů, se kterými souvisí. Je to dvanáct obrazů dvanácti znamení zvěretníku, našeho nebeského okolí i naší duchovně-duševní kolébky, obsahujících a zjevujících vyšší Já. S nimi se člověk může spojit v zážitku vyšší

jednoty, kdy pozná Kristovo dvanácteronásobné Já jakožto Já vesmíru, jehož je naše já paprskem.

Tato imaginace může reálně vystoupit v lidské duši kolem vánoční doby, pokud bylo v adventní době astrální tělo dostatečně zčištěno. Její zjevení se může označit ve smyslu starých mysterií jako osvětlení. Tato imaginace je zjevením zčištěného astrálního těla, které je připraveno přijmout do sebe něco vyššího a poskytnout mu mateřskou půdu. Z tohoto důvodu bylo již od počátku v kruzích esoterického křesťanství označováno plně zčištěné astrální tělo jako Panna Sofia. Zrcadlení duchovních imaginací v pozemskosti je umění malířské, a toto umění dosahuje vrcholu, je-li s to zobrazovat duchovní procesy ve zčištěném astrálním těle. Touto cestou vznikla například Sixtinská madona od Raffaela.